

Дейвид насочи стария си спортен кабриолет към входа на Дарингам Хол и пое плавно по пътя, водещ през обширния, прошарен от групи дървета парк. Големият площад пред замъка беше настлан с чакъл и предоставяше достатъчно място за паркиране на леките коли и автобусите, които всеки втори четвъртък от лятото докарваха туристи да разгледат имението. Групите бяха многобройни, понеже двуцветната фасада, сводестите кули и симетричният градеж превръщаха Дарингам Хол във великолепен образец на английска провинциална резиденция от времето на Джеймс I.

За Дейвид обаче Дарингам Хол бе нещо повече. Много повече. Всеки камък, всяка прозоречна рамка и всяка колона му бяха близки не само защото живееше тук. Миналото го привличаше открай време, затова познаваше всички обрати в променливата история на имението, което бе построено през 1623-а, а в средата на XVIII в. дадено на един от предците им от крал Джордж III – заедно с титлата баронет. Оттогава Дарингам Хол благодарение на земите си беше не само един от важните работодатели в региона, но и центърът, около който се въртеше всичко в семейството на Дейвид. И той бе възпитан със съзнанието, че един ден ще поеме отговорността да го съхрани за идните поколения.

Въпросът беше само дали това все още важеше.

Със стиснати зъби Дейвид настъпи педала на газта, а миг-два по-късно чакълът захрущя под гумите, когато закова колата на площада пред замъка. Но вместо да слезе и да прекрачи прага, той остана да седи зад волана. Искаше му се днес да не беше ходил в кантората на чичо си Тимъти, за да разпита

докъде е стигнал в проучванията си за Бенедикт Стърлинг. А още повече му се искаше да го избавят от задължението да уведоми баща си за тях.

– Дейвид!

Възклицанието го накара да хвърли едно око в огледалото за задно виждане. Усмихна се, щом зърна Анна, която вървеше през двора към колата му. Най-сетне един светъл лъч днес, каза си и слезе от автомобила, забърза към нея. Слънцето, което от няколко дни грееше пак, сякаш кошмарната буря беше само сън, днес сияеше в безоблачното небе, така че Анна заслони очи с длан. Усмивката ѝ беше открита, погледът – любопитен.

– Как мина в Лондон?

– Добре – отговори лаконично Дейвид. Точно за това хич не му се говореше, затова побърза на свой ред да зададе въпрос: – За конюшната ли си тръгнала?

Тя кимна.

– Да. Ще изведа Лола и Лъвско сърце за един час на пасището. Ще ме придружиш ли?

Дейвид си даваше сметка, че баща му го чака да се върне, въпреки това кимна и тръгна след Анна. Новините, които носеше, не бяха добри, тъй че можеха да почакат още малко.

– Е, изпълни ли днешните си задължения за празника на виното? – поинтересува се той, за да се откъсне от мислите си.

Анна извъртя очи.

– Не го наричай така! Татко ще получи криза, ако те чуе. За него това е и ще си остане летният празник, не иска и да чуе за каквато и да е промяна в програмата.

Дейвид се ухили, макар да не му стана приятно, че бащата на Анна – Джеймс, така се противи срещу всичко, свързано с лозарството в Дарингам Хол.

За него Великобритания не беше класическа лозарска страна, а мнението му се споделяше и от други. При това климатът тъкмо в Източна Англия бе достатъчно топъл, пък и в областта имаше вече преуспяващи лозари, които бяха показали, че идеята е осъществима. Джеймс обаче не признаваше нито това, нито аргумента, че тази нова бизнес сфера може да стане още един важен източник на печалба за имението. Смяташе го за смахната приумица и голяма грешка и го изтъкваше при всеки удобен случай. Което само по себе си не би било проблем, ако Джеймс не играеше толкова важна роля в управлението на Дарингам Хол. Наистина Ралф, бащата на Дейвид, ръководеше официално имението, следеше финансите и вземаше най-важните решения, но надали щеше да се оправи без помощта на зет си. Джеймс беше превъзходен агроном и се грижеше за всичко: от сеитбата до жътвата. С нежелание се занимаваше единствено с лозарство, защото чисто и просто не подкрепяше идеята.

– О, ще го убедим – каза Дейвид със заговорническа усмивка.

Но като се сети, че летният празник е най-дребният им проблем, отново стана сериозен и продължи да крачи, вперил поглед пред себе си. Ала щом

стигнаха до прохода към градината – алеята зад нея бе най-краткият път пеша до конюшната, – Анна внезапно спря и го фиксира с ясните си сини очи.

– Окей, хайде, изплюй камъчето! Какво става?

– Нищо – реагира малко прибързано изненаданият Дейвид.

Анна поклати глава.

– Дейвид, познавам те, откакто се помня. Зная кога нещо те измъчва. През цялото време се държиш толкова странно, още откакто се разрази бурята. Вече започвам наистина да се притеснявам. И така: какво става?

Дейвид затвори за миг очи, едва ли не с облекчение, задето тя толкова добре го разбираше. И изведнъж изпита потребност да ѝ разкаже, и то незабавно, просто трябваше да излее душата си, макар че баба му неколкократно ги закле да не споменават нищо пред никого. Все някога всички и бездруго щяха да научат, тъй че още сега можеше да се довери на Анна.

– Има ли нещо общо със следването ти? – продължи да подпитва Анна.
– Затова ли беше в Лондон?

Той поклати глава и погледна назад към замъка, чиято фасада се червенееше на слънцето. После отвърна:

– Не, бях в кантората на Тимъти.

– И?

Дейвид въздъхна. Мда, беше му по-трудно да го изговори, отколкото си мислеше.

– Получихме писмо от някакъв мъж от Ню Йорк. Казва се Бенедикт Стърлинг и от всичко, което междувременно откри Тимъти, излиза, че не е изключено... да ми е полубрат.

– Какво? – Анна се взря недоумяващо в него. – Но как е възможно?

Дейвид вдигна рамене.

– Татко веднъж вече е бил женен. Съвсем за кратко, за някоя си Джейн Стърлинг. Тогава нямал и двацет години и бракът бил анулиран след броени седмици. Или поне така си е мислел. Всичко било уредено от Чарлз Брюстър.

– Приятелят на баба, чиято кантора пое Тимъти ли? – попита Анна.

Дейвид кимна.

– Няколко пъти уверявал татко и баба, че всичко е наред. Само че Тимъти не може да намери удостоверението за анулиране на брака, а и делото май не е регистрирано никъде. Продължава издирването, но ако се докаже обратното, бракът е бил валиден – добави с въздишка.

Вече нямаше как да разпитат стария семеен адвокат, тъй като бе починал преди няколко години. Жалко, помисли си Дейвид, отговорът на въпроса как опитен юрист като него е могъл да допусне такава грешка, би бил наистина интригуващ.

– Така че татко през цялото време е бил женен за тази Джейн Стърлинг.

Очите на Анна се разшириха още повече.

– Значи... тогава бракът между майка ти и баща ти е невалиден?

– Не. Малко след раздялата Джейн Стърлинг заминала за Америка и преди двацет и две години починала там. Така пишеше в писмото, а и Тимъти

провери. Следователно е била мъртва година преди родителите ми да се оженят. Обаче... – Дейвид направи пауза. – Жената имала син, въпросния Бенедикт Стърлинг.

Анна схвана.

– И... вуйчо Ралф му е баща?

– Това би доказал стопроцентово само тест за бащинство, но чисто математически е възможно. – Дейвид зарови върха на обувката си в чакъла, с който бе настлана пътеката, подритна няколко камъчета. – И той е по-голям от мене.

– Но това би означавало... – Анна пребледня, а Дейвид кимна намръщено.

– В такъв случай ще наследи титлата баронет след дядо и татко. – А не аз, рече си и тръсна глава, защото усети как гърлото му се стегна. С усилие продължи: – Не зная как ще се развият събитията, Анна. Не познаваме този тип и нямаме представа как ще постъпи. Остава ни единствено да чакаме пак да се обади и да се надяваме, че ще се споразумеем с него.

Анна помълча известно време, очевидно стараейки се да асимилира казаното.

– Може пък да е свестен – продума накрая.

Дейвид изсумтя.

– Съдейки по писмото, със сигурност не е. Заплашва да заведе дело, ако не признаем претенциите му. Помисли си какво ще означава това. Да вземем дори само хорските приказки. Ами ако действително има право на титлата,

тогава? Не е изключено да цъфне тук и да предяви и други искания или да се намеси в нашите работи. Всичко това може да има доста неприятни последици.

Анна го погледна, но не му се стори толкова шокирана, колкото бе очаквал. Имението и семейството явно не бяха толкова важни за нея, загрижеността ѝ беше свързана единствено с него.

– А ти как приемаш ситуацията? – попита го тихо.

Дейвид издиша тежко и поклати глава, защото именно за това не му се мислеше. По-лесно беше да разглежда нещата в тяхната цялост, а не евентуалните последиствия лично за него. Само че сега вече нямаше как да го отрече: съществуваше реална възможност да не заеме мястото в обществото, което цял живот бе смятал за нещо естествено. И това разклащаше самоувереността му.

– Нямам представа. Всичко ще се промени...